

Arrest

nr. 114 569 van 28 november 2013
in de zaken RvV X en X / II

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 30 augustus 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 augustus 2013.

Gezien het verzoekschrift dat Amjad JOYIA, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 30 augustus 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 augustus 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 september 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 oktober 2013.

Gehoord het verslag van toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat J. BAELDE en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de rechtspleging

Verzoekers hebben tegen de bestreden beslissingen twee verzoekschriften ingediend. In het belang van een goede rechtsbedeling is het aangewezen beide beroepen wegens verknochtheid samen te voegen.

2. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing betreffende de eerste verzoeker luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, J.B.(...), verklaart de Pakistaanse nationaliteit te bezitten. U werd op 25 december 1971 geboren in Chak 152 N in Sarghoda, provincie Punjab. U bent een Ahmadi moslim. U heeft altijd in Chak 152 N gewoond. U ging tot de 9de klas naar school. U werkte in een algemene winkel in uw dorp. U hebt ook een boerderij en een boomgaard. U was van 2008 tot 2010 de president van uw gemeenschap in Chak 152 N. In 2010 tot 2011 was u ook lid van de adviesraad. In 1996 bent u getrouwd met A.H.(...). U heeft twee zonen, A.J.(...) en A.A.(...) en een dochter, S.B.(...). Uw vrouw en uw kinderen verblijven bij verwanten in Lahore. Uw ouders verblijven in Rabwah. Uw broer J.A.J.(...) (O.V. 6.911.385 en C.G. 11/24820) is hier bij u in België.

U begon in 1990 met uw zaak. Hierdoor kreeg u problemen. In 1998-99 werden uw sinaasappelplantages vernield. U had ook een stuk grond in bruikleen gegeven aan een arme man, M.S.M.(...). Toen u de grond terug wilde hebben wilde de man dit stuk grond niet geven. Jullie boden hem een ander stuk grond aan maar nog ging hij niet akkoord. Hij kreeg de steun van de Katwe Nabuwat. Hij wou de grond niet teruggeven omdat hij er een moskee op gebouwd had. De maulawi's en de politie waren tegen jullie. U werd zelfs opgepakt. U werd nog een keer opgepakt maar kon op borg vrijkomen. In 2005 werd er ingebroken in het huis van uw tante. In 2006 werd er een vals First Information Rapport tegen u ingediend. U werd opnieuw opgepakt en vastgehouden. De mensen hebben u geholpen en opnieuw kon u vrijkomen op borg. In 2007 werd er een klacht ingediend tegen iemand van de Ahmadiyya gemeenschap van uw dorp. In 2008 werden uw koeien vergiftigd. Er waren veel problemen. Er werden veel protesten tegen de Ahmadiyya gemeenschap georganiseerd. Enkele dagen voor 1 mei 2010 werd u naar het politiekantoor geroepen. U en nog 12 anderen gingen naar het politiekantoor. Er werd gevraagd de kalma's (geloofsbelofte) in de moskee weg te halen. Deze hingen echter aan de binnenzijde van de moskee en jullie hebben dit geweigerd. De politie zei dat ze onder druk stond van de maulawi's om dit te verplichten. Op 1 mei 2010 was er een manifestatie tegen de Ahmadiyya gemeenschap. Er volgde een raid op uw winkel. U en uw broer, Amjad, waren aanwezig. Jullie hoorden hen afkomen en sloten snel de winkel maar konden niet voorkomen dat jullie werden geslagen. U en uw broer konden ontkomen. De volgende morgen gingen jullie naar de politie. De politie zei dat ze jullie hadden gewaarschuwd en dat ze niks konden doen. U mocht zelfs niet meer terugkomen naar de politie. Op 16 mei 2010 kwamen er mensen naar jullie moskee. U en uw broer waren naar het huwelijk van een goede vriend. De politie kwam langs zonder uniform en ze wilden naar binnen. Ze werden tegengehouden. Uw oom, Ata werd erbij gehaald. Hij zei hen dat er enkel zou geluisterd worden als ze in uniform terugkwamen. Van al de opwindung kreeg uw oom een hartaanval en overleed later. De politie is hierna vertrokken. Dit voorval werd vermeld in de preek van de kalief op 21 mei 2010. Eind december 2011 vond er 's nachts een diefstal plaats in uw winkel. De volgende morgen ging u naar de politie. U wou klacht neerleggen. De politie zei dat ze een onderzoek gingen voeren maar ze hebben niks ondernomen. Hier bovenop kreeg u ook problemen doordat uw werknemer Mohammad, een relatie begonnen was met een meisje van de Bhatti familie, een machtige en gevaarlijke familie. Shabbar Bhatti zat in de gevangenis en toen hij werd vrijgelaten kwam hij dit te weten. U werd ervan beschuldigd Mohammad hiermee geholpen te hebben. Hij kwam op 14 augustus 2011 met zijn mannen naar uw winkel. Uw broer A.(...) was aanwezig. Ze hebben hem hard aangepakt. Uw broer wou niet langer in het dorp blijven. Uw broer vertrok naar Rabwah, bij verwanten. U verbleef nog even bij uw vriend, maar besloot later ook te vertrekken. Er werd ook eens voor uw huis in de lucht geschoten. Op 9 november 2011 kwam u aan in België en de volgende dag heeft u asiel aangevraagd.

Bij terugkeer naar Pakistan vreest u gedood te worden.

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende documenten neer: uw identiteitskaart, de geboortecertificaten van uw kinderen, geboortecertificaat van uw vrouw, b forms, kopie identiteitskaarten ouders, bundel foto's en kaartjes winkel, 2 blz over abdullah rabana, bundel documenten over incident met dieren 2008, badge gemeenschap Pakistan, testament, 2 blz. over verkiezing tot saddar (voorzitter), kopiebadge lid als adviesraad, 3 blz. over landeigendom, valse First Information Report tegen u, klacht over diefstal, bundel documenten over landproblemen, klacht tegen ahmaddi uit uw dorp, 5 badgen ahmaddiyya gemeenschap België, betalingsbewijzen Pakistan, betalingsbewijzen België, 3 foto's Quadian, attest ahmaddiyya gemeenschap België.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2, a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie of voor de toekenning van de subsidiaire bescherming status in de zin van artikel 48/4, §2, a en b is omdat uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de rechtstreekse aanleiding zouden gevormd hebben tot uw vertrek uit Pakistan weinig overtuigend en onvoldoende zwaarwichtig zijn.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat Ahmadi in Pakistan te maken kunnen krijgen met discriminatoire maatregelen, bedreigingen en geweld. Het Commissariaat-generaal is zich bewust van de precare situatie waarin Ahmadi in Pakistan zich kunnen bevinden, maar benadrukt dat elke asielaanvraag individueel beoordeeld dient te worden. Het loutere feit Ahmadi te zijn in Pakistan is op zich dan ook niet voldoende om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Dit wordt bevestigd door de UNHCR in de "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Members of Religious Minorities from Pakistan" van 14 mei 2012. Hierin stelt het UNHCR dat Ahmadi "are likely to be in need of international refugee protection on account of their religion, depending on the individual circumstances of the case." Hieruit volgt dat een verwijzing naar een risicoprofiel, met name het behoren tot Ahmadi-gemeenschap, dan ook niet volstaat om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk.

Er dient na uw gehoor bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u er echter niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, dit om onderstaande redenen.

In eerste instantie valt het op dat u uw familie, vrouw en kinderen, heeft ondergebracht in Lahore bij verwanten waar ze nog steeds verblijven (gehoorverslag CGVS, p. 9). U verklaarde dat ze ok zijn (gehoorverslag CGVS, p. 9). Uw ouders zouden naar Rabwah verhuisd zijn en ook met hen zou alles goed gaan (gehoorverslag CGVS, p. 9). Daarnaast is ook de familie van uw broer, zijn vrouw en kinderen verhuisd naar Rabwah, waar ze bij familie verblijven (gehoorverslag CGVS, p. 9). De vrouw van uw broer zou daar nog steeds als lerares werken (gehoorverslag Amjad, p. 7). Deze vaststellingen wijzen erop dat u het veilig genoeg acht voor uw familie om in Pakistan te wonen. De vraag of u en uw broer zich niet evengoed kunnen vestigen in één van de grotere steden van Pakistan of in het overwegend door Ahmadi's bevolkte Rabwah dringt zich logischerwijze op. Als bemiddeld, zelfs rijk persoon is het niet onredelijk om te verwachten dat u zich – bij eventuele lokale problemen - elders in Pakistan vestigt en er een leven opbouwt.

Bovendien heeft u relatief goed kunnen wonen in uw dorp Chak 152 N zonder al te veel opmerkelijk problemen. De problemen die u ondervonden heeft zijn niet van die aard dat ze vervolging uitmaken in de zin van de Vluchtelingenconventie. Zo heeft u kunnen studeren maar bent u vrijwillig gestopt omdat u uit een rijke familie en grootgrondbezitters familie kwam (gehoorverslag CGVS, p. 7). Uw broer, Amjad, is gestopt met school wegens pesterijen maar heeft via privé lessen zijn middelbare schooltijd afgewerkt en zijn metric behaald (gehoorverslag Amjad, p. 7). U bent de eigenaar van een bloeiende winkel, de grootste in uw regio (gehoorverslag CGVS, p. 13, 16 en Amjad, p. 8). Tot het jaar 2010 heeft u hier nooit noemenswaardige problemen mee gekend. U en uw broer konden gemakkelijk reizen binnen Pakistan (gehoorverslag CGVS, p. 7 en Amjad, p. 7) en u bent zelf eens naar Qadian in India geweest (gehoorverslag CGVS, p. 6, 7). Naast uw winkel had u ook nog een goed draaiende boerderij, met veel koeien, wat u veel winst oplevert (gehoorverslag CGVS, p. 17). Daarnaast bezit u ook nog een boomgaard en heeft u nog vele gronden in het dorp Thatta Joyia (waar uw familie oorspronkelijk van afkomstig is (gehoorverslag CGVS, p. 7) (gehoorverslag CGVS, p. 8). Uw broer, Amjad, heeft naast zijn werk bij u in de winkel nog kunnen werken als vertegenwoordiger voor verschillende bedrijven omdat hij de regio goed kende (gehoorverslag CGVS, p. 8). Bovendien is uw beste vriend een non-Ahmadi (gehoorverslag CGVS, p. 14). Al deze elementen wijzen erop dat u een goed leven kon leiden in Chak 152 N, en dat jullie niet afgesloten van de maatschappij dienden te leven.

Daarnaast dient er opgemerkt te worden dat veel van de problemen die u en uw broer aanhalen niet noodzakelijk het gevolg zijn van uw geloof. U verklaarde dat de waterput werd vergiftigd waardoor uw koeien zijn gedood, maar u heeft hier geen bewijzen voor dat dit is gebeurd omdat u Ahmadi bent. Bovendien berust het feit dat de familie Chaddar achter deze feiten zou zitten om een vermoeden (gehoorverslag Amjad, p. 19). Het feit dat iemand van hun boerderij toevallig over jullie domein liep wil nog niet zeggen dat hij jullie waterput heeft vergiftigd. Ook de overvallen op uw winkel, het vernietigen van uw plantage of de diefstal bij uw tante zijn niet per se het gevolg van uw geloof.

Aangezien u de best draaiende winkel van de regio had is het niet onlogisch dat mensen denken daar voordeel uit te halen. Pakistan is gekend voor zijn hoge criminaliteit, er gebeuren elke dag overvallen en moorden. U haalt geen elementen aan die erop wijzen dat de diefstallen het gevolg zijn van uw Ahmadi zijn. U verklaarde immers meerdere malen dat de mensen jaloers waren op uw goed draaiende zaak (gehoorverslag CGVS, p. 12, 17). Uw broer haalt aan dat de tegenpartij jullie zwakker en armer wou maken (gehoorverslag Amjad, p. 15). Het CGVS gaat ervan uit dat u het slachtoffer bent van de algemene situatie van de middenklasse in Pakistan die getroffen wordt door criminele activiteiten.

De aanval van 1 mei 2010 kan u niet bewijzen. Er gebeuren vaker protestmarsen tegen de Ahmadi's in Pakistan, u haalde geen elementen aan waaruit blijkt dat ze u persoonlijk zouden viseren. U verklaarde zelf dat ondertussen ook andere winkels werden aangevallen (gehoorverslag Amjad, p. 18) en de uwe de enige in de buurt was (gehoorverslag CGVS, p. 16). Het is opmerkelijk omdat u zelf aanhaalt dat de gemeenschap op de hoogte is van uw problemen (gehoorverslag CGVS, p. 16) en uw broer verklaart dat veel incidenten via de Ahmadi media verspreid worden (gehoorverslag Amjad, p. 18), wat volgens de informatie die het CGVS heeft ook zo is (zie COI Focus toegevoegd aan het administratief dossier), toch kan u over dit specifieke probleem niks voorleggen, terwijl u dit wel kan over andere incidenten (probleem met koeien, klacht tegen dorpsgenoot, info over Rabana). Bij de aanval op 16 mei 2010 was u niet aanwezig. Nergens uit de verklaringen van u of uw broer blijkt dat u hierbij persoonlijk gevisieerd werd. Vervolgens verklaart uw broer dat er zich tussen mei 2010 en augustus 2011 geen noemenswaardige problemen hebben voorgedaan (gehoorverslag Amjad, p. 17). Men zou verwachten dat mocht men u echt willen treffen uw tegenstanders niet zo lang gewacht zouden hebben alvorens verdere actie te ondernemen.

Daarnaast dient er opgemerkt te worden dat er aan de problemen die u zou ondervinden met de familie Bhatti weinig geloof kan gehecht worden. Tot 2011 zou u nooit problemen ondervonden hebben met de familie Bhatti (gehoorverslag CGVS, p. 17). Het is merkwaardig dat ze u dan nu uit het niks zouden beschuldigen voor de relatie van uw werknemer met een meisje uit hun familie. Jullie hebben er geen idee van wat de naam van dit meisje is (gehoorverslag CGVS, p. 16 en gehoorverslag Amjad, p. 20). Dit is opmerkelijk daar ze aan de basis van dit probleem zou liggen. Aangezien uw broer aanhaalt dat Bhatti een misdadiger (gangster) is (gehoorverslag Amjad, p. 16, 17), is het niet onmogelijk dat hij achter uw familie aanzat omdat jullie rijk zijn. Noch u, noch uw broer halen elementen aan waaruit zou blijken dat men u lastigvalt omwille van uw geloof. De zaken die worden aangehaald berusten op vermoedens. Bovendien hebben noch u noch uw broer dit voorval aangehaald op de Dienst Vreemdelingenzaken.

Jullie verklaren dat er jullie werd gevraagd het kort te houden en de tolk niet alles heeft genoteerd (gehoorverslag Amjad, p. 20). Dit kan niet als verschoning aanvaard worden. Op 14 augustus 2011 zouden ze naar uw winkel zijn gekomen en uw broer geslagen hebben, maar het is opmerkelijk dat u uitdrukkelijk verklaart dat jullie na dit incident niet naar de politie zijn gegaan (gehoorverslag CGVS, p. 16) maar hij hier niet zeker van is (gehoorverslag CGVS, p. 18) maar uw broer aangeeft wel een klacht te zijn gaan neerleggen (gehoorverslag CGVS, p. 16, 20). Dit is opmerkelijk en doet vermoeden dat de zaken niet zijn verlopen zoals u ze vertelt.

Volgens uw verklaringen zou u 2 keer zijn opgepakt door de politie eenmaal in 2004/2005 (gehoorverslag CGVS, p. 15) en eenmaal in 2007/2008 (gehoorverslag CGVS, p. 15). U bent tweemaal op borg vrijgelaten (gehoorverslag CGVS, p. 12). De zaak van 2007/2008 zou nog steeds hangende zijn. Deze gegevens wijzen erop dat ook voor u de gewone rechtsgang van toepassing is en dat de autoriteiten niet tegen u handelen. Bovendien werd u geholpen door andere mensen (gehoorverslag CGVS, p. 12). Toen u naar de politie ging na de diefstal om klacht neer te leggen wou men in eerste instantie wel naar u luisteren maar had men schrik van de mensen waartegen u klacht wou indienen (gehoorverslag CGVS, p. 13). Uw broer verklaarde dat ze u niet wilden helpen omdat uw belager, familie is van een politieofficier (gehoorverslag Amjad, p. 14). Deze vaststellingen tonen aan dat de autoriteiten u geen bescherming ontzeggen omwille van het feit dat u Ahmadi bent maar dat er andere factoren in het spel zijn die geen band met de Vluchtelingenconventie kunnen aantonen..

Verder heeft u niet aangetoond dat uw profiel van saddar (voorzitter) binnen de lokale gemeenschap voor problemen zorgt. U bent twee jaar saddar van uw gemeenschap geweest en bent er nu mee gestopt (gehoorverslag CGVS, p. 8 en gehoorverslag Amjad, p. 17). U was saddar van een kleine, lokale gemeenschap (gehoorverslag CGVS, p. 9). Hoewel u als vertegenwoordiger naar Rabwah diende te gaan is hiermee nog niet aangetoond dat u zo zeer zichtbaarr was. Het is weinig waarschijnlijk dat een organisatie als Katwe Nabuwat zich zou bezighouden met de vervolging van dergelijk kleine profielen. Het voordeel dat ze hieruit zouden halen is miniem.

Daarnaast heeft noch uw broer noch u aangetoond dat de problemen die jullie ondervonden hebben met de grond die jullie schonken aan M.S.M.(...) nog actueel zijn. In 2004 zouden hier kort problemen mee geweest zijn, maar aangezien, M.S.M.(...) , met de steun van Katme Nabuwat deze gronden heeft kunnen houden kan men aannemen dat er zich geen verdere problemen zullen voordoen, zeker gezien

hij ze reeds lang, reeds 25 jaar mag gebruiken (gehoorverslag CGVS, p. 5). Bovendien hebben jullie ook dit probleem niet aangehaald op de Dienst Vreemdelingenzaken.

Terzijde dient er ook te worden opgemerkt dat het opmerkelijk is dat u niet met uw eigen internationaal paspoort heeft gereisd maar met een vals paspoort. U kan echter geen informatie over dit paspoort verschaffen. U weet dat het een rode kleur had maar weet niet op welke naam het stond (gehoorverslag CGVS, p. 6), van welk land het kwam (gehoorverslag CGVS, p. 6) of er een visum is stond (gehoorverslag CGVS, p. 6). Het is merkwaardig omdat u dit paspoort in de hand heeft gehad en van een zakenman als u kan men verwachten hierover meer informatie te beschikken, zelfs al stond deze in het Engels (gehoorverslag CGVS, p. 6). Op de vraag waar uw echtene valse paspoort nu is antwoordt u stereotiep dat u dit diende af te geven aan de smokkelaar (gehoorverslag CGVS, p. 6). Ook uw broer is niet in staat hier meer informatie over te geven (gehoorverslag Amjad, p. 5 en 21).

Gezien al deze vaststellingen kan er worden vastgesteld dat de door u aangehaalde feiten onvoldoende zwaarwichtig zijn, en soms onwaarschijnlijk, om als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zoals bedoeld in artikel 48/4§2, a en b te worden beschouwd. Het CGVS twijfelt niet aan uw bewering Ahmadi te zijn, maar u toont geen persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aan. U verwees naar de algemene situatie van Ahmadi's in Pakistan (zie gehoorverslag CGVS p. 11, 13 en gehoorverslag Amjad, p. 12, 13, 20, 23). Er dient te worden opgemerkt dat een loutere verwijzing naar een algemene situatie niet volstaat om te spreken van een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade, vermits dit risico in concreto dient te worden aangetoond.

De documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststelling niet weerleggen. De brief van de Ahmadiyya gemeenschap, de betalingsbewijzen van uw bijdrage, de badges van de bijeenkomsten tonen aan dat u lid bent van de Ahmadiyya gemeenschap. Zoals hierboven gesteld is het loutere feit dat u behoort tot deze gemeenschap geen voldoende voorwaarde voor de toekenning van een beschermingsstatuut. Uw identiteitskaart, de kopies van de identiteitskaarten van uw ouders, de geboortecertificaten en de b-forms tonen uw identiteit en die van uw familie aan, en deze wordt niet betwist door het CGVS. De informatie over Rabana toont niet uw problemen aan. De informatie over een klacht tegen een Ahmadi van uw dorp toont niet uw problemen niet aan. Het feit dat andere Ahmadi's problemen zouden ondervinden toont nog niet aan dat u problemen heeft, bovendien wordt elke aanvraag individueel bekeken. De overige documenten die u neerlegt kunnen niet aantonen dat u persoonlijk vervolgd worden en dit om de redenen die hierboven bondig uiteengezet werden. Bovendien is het zo dat alle soorten documenten (certificaten, rijbewijzen, brieven, enz.) afkomstig uit Pakistan onbetrouwbaar zijn omdat er veel corruptie is bij het verstrekken ervan en omdat er zeer veel vervalst wordt (zie informatie die toegevoegd is aan het administratief dossier). Ook het feit dat u familieleden aanhaalde die in Duitsland en Canada verblijven, vermag niet de conclusie van deze beslissing te veranderen. Hun problemen staan immers los van de uwe en elk dossier wordt individueel bekeken en behandeld. De documenten neergelegd door uw broer kunnen eveneens bovenstaande vaststellingen niet weerleggen omwille van dezelfde redenen.

Tot slot blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas en Khyber-Pakhtinkhwa. Hoewel de situatie in de in de provincies Baluchistan, Punjab, Sindh, Azad Kashmir en Gilgit-Baltistan verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager. De situatie in Azad Kashmir en Gilgit-Baltistan is immers relatief stabiel te noemen. Het geweld dat in de provincies Baluchistan, Punjab en Sindh voorkomt neemt weliswaar de vorm aan van zelfmoordaanslagen, targeted killings, en sektarisch geweld, doch dit kadert niet binnen een aanhoudende en open strijd tussen gewapende groeperingen en de Pakistaanse autoriteiten of tussen gewapende groeperingen onderling. De gewelddadige confrontaties en incidenten die er plaatsvinden, overstijgen niet het niveau van interne ongeregelde heden in de zin van artikel 1, tweede lid van het Tweede protocol bij de Geneefse verdragen van 12 augustus 1949. Daar er in de provincie Punjab thans geen sprake van een gewapend conflict in volkenrechtelijke zin, bestaat er actueel voor burgers afkomstig uit deze provincie geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen, zijn er geen aanwijzingen dat u nood zou hebben aan de bescherming geboden door de Conventie van Genève, noch aan subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De bestreden beslissing betreffende de tweede verzoeker luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, J.A.J.(...), verklaart de Pakistaanse nationaliteit te bezitten. U werd geboren op 11 november 1978 in Chak 152 van Sarghoda in de provincie Punjab. U heeft heel u leven in Chak 152 gewoond. Net voor uw vertrek uit Pakistan heeft u heel korte tijd in Kot Qazi en Mandi Bahhudin gewoond. U bent een Ahmadi moslim. Van 2009 tot 2010 oefende u de functie van Ishad uit. U ging tot de 9de klas naar school. Nadien heeft u via privé onderwijs uw school afgewerkt. U hielp mee in de winkel van uw broer en daarnaast werkte u ook als vertegenwoordiger. U bent getrouwd met H.U.B.(...). U heeft drie dochters, M.A.(...), M.B.(...) en A.A.(...). Uw vrouw en uw kinderen verblijven in Rabwah. U bent samen met uw broer J.B.(...) (O.V. 6.911.395 en C.G. 11/24823) naar België gevlucht.

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende documenten neer: uw identiteitskaart, een kopie van de identiteitskaart van uw ouders, uw geboortecertificaat, de geboortecertificaten van uw kinderen, betalingsbewijzen van uw bijdragen in België en Pakistan, rekeningetjes van u winkel, een kaartje van uw winkel, 4 foto's van u, 4 uitvergroete foto's, uw domicilie attest, een attest van de Ahmadiyya gemeenschap in België, uw testament, en 3 blz. over uw winkel voor.

Wat betreft de problematiek waarmee u en uw broer in Pakistan geconfronteerd werden en op basis waarvan jullie Pakistan dienden te ontvluchten verwijst het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen naar het beschreven feitenrelaas in de beslissing tot weigering van erkenning tot vluchteling en van de subsidiaire beschermingsstatus van uw broer, J.B.(...) (O.V. 6.911.395), dat u hier kan lezen (u roept immers identiek dezelfde asielmotieven in):

“(…)”

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen en door onderzoek wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aangetoond heeft. De status van subsidiair beschermde in de zin van artikel 48/4 § 2 c wordt u ook geweigerd.

De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie noch voor de status van subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4, §2 a, b en c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet is omdat uit uw verklaringen blijkt dat de problemen waarop u zich beroept identiek dezelfde zijn als die van uw broer J.B.(...) (O.V. 6.911.395). Bijgevolg wordt aan u identiek dezelfde status toegekend:

Het CGVS verwijst hiervoor naar de gemotiveerde beslissing in hoofde van J.B.(...) die u hieronder kan lezen:

“(…)”

De documenten die u zelf neerlegt bevestigen de identiteitsgegevens van u en uw familie. Geen van de door u voorgelegde documenten ondersteunen de kern van uw asielrelaas.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij een schending aan van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet *juncto* de materiële motiveringswet en de zorgvuldigheidsplicht.

De Raad wijst op het devolutieve karakter van het beroep. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-

onderdanen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Gedr. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratoire opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

Als feitenrechter, die een nieuwe beoordeling ten gronde maakt, hoeft de Raad niet op ieder argument van de verzoekende partij in te gaan voor zover uit het arrest de pertinente motieven blijken waarop zijn uitspraak is gesteund (RvS 4 april 2011, nr. 212.391).

De Raad kan de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vernietigen hetzij omdat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen (artikel 39/1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet).

De Raad wijst er op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

3.1.1. De verzoekende partij stelt dat de “*eligibility guidelines*” van het UNHCR incorrect geïnterpreteerd zijn. Indien blijkt dat de kandidaat-vluchteling een ernstig praktiserend ahmadi-gelovige is, stelt UNHCR dat dergelijk lid van de ahmadi-gemeenschap naar alle waarschijnlijkheid nood heeft aan internationale vluchtelingenbescherming (“*are likely to be in need of international refugee protection*”).

Terecht stelt verweerder: “De UNHCR stelt in de “*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Members of Religious Minorities from Pakistan*” van 14 mei 2012 dat Ahmadi “*are likely to be in need of international refugee protection on account of their religion, depending on the individual circumstances of the case.*” Hieruit volgt dat een verwijzing naar een risicoprofiel, met name het behoren tot Ahmadi-gemeenschap, dan ook niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land

van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Een individuele beoordeling van zijn vraag naar internationale bescherming, waarbij hij zijn vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk."

Waar verzoeker verwijst naar de algemene situatie van de ahmadi in Pakistan en naar het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11 van de Bondsrepubliek Duitsland t. Y en Z van 5 september 2012 kan het volgende worden opgemerkt:

Uit informatie toegevoegd aan de nota van de verwerende partij blijkt vooreerst dat de situatie van de ahmadi in Pakistan, gelet op de discriminatoire maatregelen, de bedreigingen en het geweld waaraan zij worden onderworpen, zorgwekkend is en een ruime toepassing van het voordeel van de twijfel rechtvaardigt. Uit de verweernota blijkt eveneens dat het Commissariaat-generaal zich bewust is van de preciaire situatie waarin ahmadi in Pakistan zich kunnen bevinden. Anderzijds blijkt noch uit de informatie toegevoegd aan de verweernota, noch uit de door verzoekende partij neergelegde informatie dat de ahmadi in Pakistan dermate systematisch vervolgd worden dat de hoedanigheid van ahmadi het bewijs is van zijn hoedanigheid van vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De hoedanigheid van ahmadi op zich is aldus onvoldoende om een gegrond beroep op het vluchtelingschap te doen gelden. Iedere aanvraag dient dan ook onderzocht en beoordeeld te worden op individuele basis.

Dit blijkt eveneens uit hogervermeld arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie waarin zij een antwoord gaf op een prejudiciële vraag haar gesteld door het *Bundesverwaltungsgericht* uit Duitsland naar aanleiding van de asielaanvragen van twee ahmadi uit Pakistan. Het vernoemde Duitse Hof wilde meer bepaald weten of belemmeringen van de openbare geloofsbeleving vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag uitmaken. Het Hof van Justitie bepaalde in dit arrest dat niet elke aantasting van het recht op godsdienstvrijheid een daad van vervolging uitmaakt, dat dit enkel het geval is indien het om een ernstige aantasting of belemmering gaat. Ook wettelijke beperkingen van het recht op godsdienstbeleving maken geen daad van vervolging uit zolang de essentie van dit recht bewaard blijft. Zelfs handelingen die een schending van dit recht (op godsdienstvrijheid) uitmaken kunnen niet gelijk worden gesteld met een daad van vervolging als de schending niet voldoende ernstig is. Bij de handelingen die een ernstige schending van dit recht uitmaken wordt geen onderscheid gemaakt tussen de private of openbare godsdienstbeleving. Bij de evaluatie van de ernst van de schending van het recht op godsdienstvrijheid dient de bevoegde overheid rekening te houden met zowel objectieve als subjectieve factoren van de concrete omstandigheden van iedere zaak. De subjectieve omstandigheid dat de openbare godsdienstbeleving voor de betrokkene van bijzonder belang is voor zijn godsdienstige identiteit vormt bijgevolg een belangrijke factor bij de beoordeling van het gevaar op vervolging in het betrokken land van herkomst. Dit geldt zelfs wanneer de openbare beleving niet bepalend is voor de betreffende godsdienst. De vrees voor vervolging is gegrond van zodra in redelijkheid kan worden aangenomen dat gelet op de persoonlijke situatie van de betrokkene deze bij terugkeer naar zijn land van herkomst godsdienstige handelingen zal verrichten die hem blootstellen aan een werkelijk gevaar voor vervolging. Bij de individuele beoordeling van een verzoek tot het verkrijgen van de vluchtelingenstatus kan niet worden verwacht dat de asielzoeker van deze godsdienstige handelingen afziet.

Uit dit arrest kan bijgevolg niet worden afgeleid dat het loutere feit ahmadi te zijn in Pakistan op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of de toekenning van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.1.2. De Raad onderzoekt hierna het asielrelaas van de verzoekers. Met betrekking tot de aanval op 1 en 16 mei 2010 stelt de bestreden beslissing: *"De aanval van 1 mei 2010 kan u niet bewijzen. Er gebeuren vaker protestmarsen tegen de Ahmadi's in Pakistan, u haalde geen elementen aan waaruit blijkt dat ze u persoonlijk zouden viseren. U verklaarde zelf dat ondertussen ook andere winkels werden aangevallen (gehoorverslag Amjad, p. 18) en de uwe de enige in de buurt was (gehoorverslag CGVS, p. 16). Het is opmerkelijk omdat u zelf aanhaalt dat de gemeenschap op de hoogte is van uw problemen (gehoorverslag CGVS, p. 16) en uw broer verklaart dat veel incidenten via de Ahmadi media verspreid worden (gehoorverslag Amjad, p. 18), wat volgens de informatie die het CGVS heeft ook zo is (zie COI Focus toegevoegd aan het administratief dossier), toch kan u over dit specifieke probleem niks voorleggen, terwijl u dit wel kan over andere incidenten (probleem met koeien, klacht tegen dorpsgenoot, info over Rabana). Bij de aanval op 16 mei 2010 was u niet aanwezig. Nergens uit de*

verklaringen van u of uw broer blijkt dat u hierbij persoonlijk geïnterviewd werd. Vervolgens verklaart uw broer dat er zich tussen mei 2010 en augustus 2011 geen noemenswaardige problemen hebben voorgedaan (gehoorverslag Amjad, p. 17). Men zou verwachten dat mocht men u echt willen treffen uw tegenstanders niet zo lang gewacht zouden hebben alvorens verdere actie te ondernemen."

Rekening houdend met het uitvoerig relaas van verzoeker in dit verband acht de Raad het incident met betrekking tot de moskee op 16 mei aannemelijk. Wat de aanval op 1 mei 2010 waarbij de eerste verzoeker met zijn broer uit de winkel in de buurt van de ahmadi-moskee vluchtte en het voorwerp van slagen en verwondingen zou geweest zijn legt verzoeker geen bewijs voor zoals ook gesteld wordt in de bestreden beslissing.

3.1.3. De bestreden beslissing stelt: *"Daarnaast dient er opgemerkt te worden dat er aan de problemen die u zou ondervinden met de familie Bhatti weinig geloof kan gehecht worden. Tot 2011 zou u nooit problemen ondervonden hebben met de familie Bhatti (gehoorverslag CGVS, p. 17). Het is merkwaardig dat ze u dan nu uit het niks zouden beschuldigen voor de relatie van uw werknemer met een meisje uit hun familie. Jullie hebben er geen idee van wat de naam van dit meisje is (gehoorverslag CGVS, p. 16 en gehoorverslag Amjad, p. 20). Dit is opmerkelijk daar ze aan de basis van dit probleem zou liggen. Aangezien uw broer aanhaalt dat Bhatti een misdadiger (gangster) is (gehoorverslag Amjad, p. 16, 17), is het niet onmogelijk dat hij achter uw familie aanzat omdat jullie rijk zijn. Noch u, noch uw broer halen elementen aan waaruit zou blijken dat men u lastigvalt omwille van uw geloof. De zaken die worden aangehaald berusten op vermoedens. Bovendien hebben noch u noch uw broer dit voorval aangehaald op de Dienst Vreemdelingenzaken."*

De verzoekende partij stelt dat hij veel invloed had en dat het logisch is dat men zich op hem focust om het meisje terug te krijgen, namelijk daar hij als voorzitter een grote invloed kan uitoefenen op zijn gemeenschap en de individuele leden ervan en dat de persoon die beschuldigd werd van de ontvoering van het meisje ooit voor hem werkte. Hij had echter nooit direct contact met het meisje omdat de betrokkene op het ogenblik van de ontvoering niet meer voor hem werkte. Daarom kende hij haar naam niet. Verzoeker wijst er ook op dat er een religieuze connotatie was vermits een ahmadi een niet ahmadi-meisje meenam. Verzoeker werd als voorzitter aangesproken en als invloedrijk man omdat de verdachte onder zijn directe invloed stond. De boodschap was geef ons het meisje terug of draag de gevolgen. Deze man was echter niet langer een ahmadi. Hij werd na dergelijke feiten als een ketter beschouwd. Hij wordt een ongelovige en verzoeker heeft geen invloed meer op hem (zie stuk gesprek met de Joya's dd. 22 augustus).

Daar waar verwerende partij stelt dat noch verzoeker noch zijn broer dit incident vermeld heeft bij de Dienst Vreemdelingenzaken stelt de Raad vast dat dit geen steun vindt in het administratief dossier. In de vragenlijst ingevuld bij de Dienst Vreemdelingenzaken stelde verzoeker: *"Mijn ex-medewerker in de winkel S. (...). (Ahmadi) begon een relatie met een meisje uit de B (...) familie. Ze zijn criminelen. Drie van haar familieleden zaten in de gevangenis. Toen ze vrijkwamen in 2011 kwamen ze in contact met Ch(...). Die vertelde hen dat ik verantwoordelijk was voor de situatie, aangezien ik S (...) en zijn vriendin onderdak had gegeven en geholpen toen ze wegliepen. Op 14/08/2011 kwam een van de familieleden B (...) met een groep mensen naar mijn winkel om de boel kort en klein te slaan. Ik was toen niet aanwezig, maar mijn broer wel. Mijn broer werd geslagen. We hebben de winkel gesloten en we zijn ondergedoken. Ik hoorde dat op 1/11/2011 een groep mensen naar ons huis was gekomen en in de lucht had gevuurd. Ook kwam de politie meerdere keren naar ons huis om naar mij te vragen. Ik en mijn broer besloten het land te verlaten."*

In de vragenlijst ingevuld bij de Dienst Vreemdelingenzaken stelde verzoekers broer (tweede verzoeker): *"Op 14/08/2011 kwam een man B (...), naar onze winkel, samen met anderen. Hij vroeg naar mijn broer. Hij beschuldigde ons dat we geen superette hadden maar een preekstoel voor Ahmadi-moslims. Ik werd heel hard in elkaar geslagen. Ik was bewusteloos. Toen ik bijkwam, was ik in ons huis. Ik heb sindsdien last van geheugenproblemen en nervositeit. De winkel werd stopgezet en ik vluchtte naar de oom van mijn vrouw in Rabwa. Eind augustus werd ik op straat gezien en achtervolgd door een medewerker van B (...). Ik Ben toen gevlucht naar K (...), naar een vriend (...) en vervolgens naar een andere vriend M (...). Enkele dagen later kwam A (...) die ook lid is van Sipah Shaba hem vragen of ik er onderdook. Ik had contact met mijn broer en ik besloot het land te verlaten. Ik heb telefonisch contact gehad vanuit België met M (...) en A (...) bedreigt hem."*

Tijdens tweede verzoekers gehoor stelt deze ook dat B (...) *"dat hij moet vechten tegen Ahmadya mensen van dat geloof"* (p. 9) en vermeldt hij daarenboven de relatie van een werknemer in de winkel

met een niet ahmadi-meisje als aanleiding voor de mishandeling door B (...) in de winkel. In zijn verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken vermeldde hij dit incident met B (...), maar haalde hij echter slechts religieuze redenen aan in dit verband en niet het niet-ahmadi-meisje als aanleiding voor de mishandeling.

De Raad stelt vast dat de twee broers als aanleiding voor deze vlucht beide de familie B. vermeldt maar verzoeker vermeldt deze familie als criminelen die hem vervolgen omwille de relatie van een niet ahmadi-meisje met een ex-werknemer, terwijl zijn broer een vervolging door de familie B. vermeldt als vervolgers wegens de beschuldiging van het voeren van propaganda voor hun geloof.

De Raad stelt vast dat de verklaringen van de eerste verzoeker ook intern tegenstrijdig zijn waar hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken stelde dat hij zijn ex werknemer en vriendin hielp om te vluchten terwijl hij tijdens het gehoor stelt dat hij nooit enig contact met haar had.

Ook de verklaringen van verzoekers met betrekking tot het al dan niet indienen van een klacht bij de politie zijn niet eensluidend zoals gesteld in de bestreden beslissing.

De Raad tilt zwaar aan deze tegenstrijdigheden daar zij de concrete aanleiding van de vlucht uit Pakistan en de blijvende vrees die er uit voortvloeit niet aannemelijk maakt. Ook de sluiting van de winkel omwille van deze vervolgingsfeiten is derhalve niet aannemelijk en de bedreiging door de familie B. in geval van terugkeer. Verzoeker stelde ook zelf tijdens zijn gehoor dat dit het hoofddrama was (gehoor, p. 13) en de Raad meent dat hij dit niet aannemelijk maakt.

3.1.4. Bij gebrek aan aannemelijkheid van de concrete aanleiding voor de vlucht van verzoeker en zijn broer dient de Raad te onderzoeken of de overige aannemelijke elementen een voldoende bewijs zijn voor vluchtelingenschap of subsidiaire bescherming.

Wat de beperkingen voor verzoeker van de uiting van zijn geloofsovertuiging en de functie die hij binnen zijn geloofsgemeenschap uitoefende stelt verweerder in zijn nota terecht: *“Verder heeft verzoeker niet aangetoond dat zijn profiel van saddar (voorzitter) binnen de lokale gemeenschap voor problemen zorgt. Hij is twee jaar saddar van zijn gemeenschap geweest en is er nu mee gestopt. Verzoeker was saddar van een kleine, lokale gemeenschap. Hoewel hij als vertegenwoordiger naar Rabwah diende te gaan is hiermee nog niet aangetoond dat hij zo zeer zichtbaar was. Het is weinig waarschijnlijk dat een organisatie als Katwe Nabuwat zich zou bezighouden met de vervolging van dergelijke kleine profielen. Het voordeel dat ze hieruit zouden halen is miniem.*

Vervolgens is het merkwaardig vast te stellen dat verzoeker aanvoert dat er onvoldoende onderzoek verricht werd door het CGVS (en dat dit minstens niet gemotiveerd werd in de bestreden beslissing) naar het openlijk praktiseren van zijn geloof om vervolgens een uitgebreid overzicht te geven van zijn religieuze prestaties zoals die blijken uit het administratief dossier. Bovendien zijn de meeste van die functies in het verleden te situeren en zijn ze beperkt tot dorpsniveau. Verweerder meent ook dat uit de gegeven opsomming precies blijkt dat verzoeker eerder vrij zijn geloof kon beleiden. Tevens wijst verweerder er op dat het gegeven dat verzoeker in staat blijkt een welstand op te bouwen in zijn regio niet bepaald een aanwijzing is van een jarenlange vervolging omwille van zijn Ahmadigeloof.”

De bestreden beslissing stelt in dit verband op uitvoerige wijze: *“Bovendien heeft u relatief goed kunnen wonen in uw dorp Chak 152 N zonder al te veel opmerkelijk problemen. De problemen die u ondervonden heeft zijn niet van die aard dat ze vervolging uitmaken in de zin van de Vluchtelingenconventie. Zo heeft u kunnen studeren maar bent u vrijwillig gestopt omdat u uit een rijke familie en grootgrondbezitters familie kwam (gehoorverslag CGVS, p. 7). Uw broer, Amjad, is gestopt met school wegens pesterijen maar heeft via privé lessen zijn middelbare schooltijd afgewerkt en zijn metric behaald (gehoorverslag Amjad, p. 7). U bent de eigenaar van een bloeiende winkel, de grootste in uw regio (gehoorverslag CGVS, p. 13, 16 en Amjad, p. 8). Tot het jaar 2010 heeft u hier nooit noemenswaardige problemen mee gekend. U en uw broer konden gemakkelijk reizen binnen Pakistan (gehoorverslag CGVS, p. 7 en Amjad, p. 7) en u bent zelf eens naar Qadian in India geweest (gehoorverslag CGVS, p. 6, 7). Naast uw winkel had u ook nog een goed draaiende boerderij, met veel koeien, wat u veel winst oplevert (gehoorverslag CGVS, p. 17). Daarnaast bezit u ook nog een boomgaard en heeft u nog vele gronden in het dorp Thatta Joyia (waar uw familie oorspronkelijk van afkomstig is (gehoorverslag CGVS, p. 7) (gehoorverslag CGVS, p. 8). Uw broer, Amjad, heeft naast zijn werk bij u in de winkel nog kunnen werken als vertegenwoordiger voor verschillende bedrijven omdat hij de regio goed kende (gehoorverslag CGVS, p. 8). Bovendien is uw beste vriend een non-Ahmadi (gehoorverslag CGVS, p. 14). Al deze elementen wijzen erop dat u een goed leven kon leiden in Chak 152 N, en dat jullie niet afgesloten van de maatschappij dienden te leven.”*

De Raad stelt vast dat verzoeker de gedwongen sluiting van zijn winkel in zijn dorp niet aannemelijk gemaakt heeft. Tweede verzoeker vermeldde ook dat hij in de winkel bleef werken tot zijn laatste maand, augustus 2011, tot zijn vertrek naar België (gehoor, p. 8).

Daar waar verzoeker in het gesprek over de bestreden beslissing dd. 22 augustus 2013 stelt dat zijn bovenvermelde beste vriend vermoord werd in de periode dat hij in België verbleef, dat hij niet op natuurlijke wijze gestorven is en de doodsoorzaak niet duidelijk is, stelt de Raad vast dat dit wat de doodsoorzaak of reden betreft onduidelijk is en ook niet aannemelijk gemaakt wordt.

Wat de zorg voor de eigendommen in Pakistan betreft stelde verzoeker dat zijn werknemers ervoor zorgen en ook zijn vader. Hij vervolgt dat hij nog steeds een goed inkomen heeft van de appelsienbomen op het land en de verkoop van dieren en hun melk (gehoor, p. 17).

Terecht stelt verweerder in zijn nota: *“Verzoeker legt in zijn asielrelaas echter vooral de nadruk op incidenten die betrekking hebben op zijn economische activiteiten en niet zozeer op zijn godsdienstbeleving. De bestreden beslissing heeft er ook terecht op gewezen dat een aantal van die voorvallen niet noodzakelijk te maken kunnen hebben met verzoekers religie dan wel met zijn welstand. De problemen die verzoeker ondervond heeft (en die hij belicht over een jarenlange periode) zijn niet van die aard dat ze vervolging uitmaken in de zin van de Vluchtelingenconventie en dit werd ook uitvoerig besproken in de bestreden beslissing.”* De Raad schaaft zich achter dit motief.

Verzoeker wijst op twee arrestaties waarvan hij het slachtoffer was. Hij zou eenmaal op een niet nader bepaalde datum gearresteerd zijn onder druk van een lid van *katwe nabuhat*, en na twee of drie dagen vrijgekomen zijn op borgtocht en de rechtszaak zou nog steeds hangende zijn.

In 2006 zou er een valse FIR tegen verzoeker ingediend zijn en werd verzoeker eveneens na 8 of 9 dagen vrijgelaten op borgtocht. Tweede verzoeker vermeldt slechts een arrestatie van zijn broer (eerste verzoeker) in 2006.

Wat het conflict met betrekking tot een stuk grond dat de vader van verzoeker in bruikleen gaf 25 jaar geleden en waarvan de teruggave door de betrokkene in 2004 aanvaard werd mits het verkrijgen van een andere plaats betreft wees verzoeker erop dat andere personen de ingebruikname verhinderden omdat er op de eerste plaats een moskee gebouwd was en andere niet-ahmadi's vreesden dat zij de moskee zouden vernielen (gehoor, p. 5). De Raad meent dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat een dergelijk conflict voldoende ernstig is om als daad van vervolging beschouwd te worden en hij maakt ook niet aannemelijk dat dit conflict nog actueel is.

De Raad meent dat uit de elementen uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker en zijn familie zoals hij zelf stelt afkomstig is uit een goede rijke landbezittersfamilie (gehoor, p. 7) en dat deze eigendommen en de inkomsten ervan nog steeds ten goede komen aan zijn familie. Deze elementen wijzen erop dat verzoeker een goed leven kon leiden in Chak 152 N, en niet afgesloten van de maatschappij dienden te leven. De Raad acht het aannemelijk dat verzoeker omwille van zijn lidmaatschap en leiderschap van de lokale ahmadi-gemeenschap betrokken was bij de religieuze conflicten waar deze gemeenschap op lokaal vlak het voorwerp was. Verzoeker maakt echter niet aannemelijk dat hij zijn godsdienst niet kon belijden of het voorwerp van vervolging was of zou zijn wegens deze belijdenis en er blijkt dat hij daarenboven in de lokale context een bemiddeld en vooraanstaand man was. Het is aannemelijk dat dit de jaloezie van bepaalde personen opgewekt kan hebben en geleid heeft tot diefstal en vernieling zoals verzoeker stelt, maar dit belette verzoeker niet zijn landerijen, veeteelt en winkel in het dorp effectief uit te baten en er naar Pakistaanse lokale normen veel geld mee te verdienen.

3.1.5. Wat het binnenlands beschermingsalternatief betreft stelt artikel 48/5 § 3 van de vreemdelingenwet: *“Er is geen behoefte aan internationale bescherming indien de asielzoeker in een deel van het land van herkomst :*

a) geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of

b) toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van § 2;

en hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt.

Bij de beoordeling of de asielzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade loopt, of toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in een deel van het land van herkomst overeenkomstig het eerste lid, wordt rekening gehouden met de algemene omstandigheden in dat deel van het land en met de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker.”

Uit de Cedoca-informatie gevoegd bij het administratief dossier en de UNHCR Guidelines blijkt niet dat er zoals verzoeker stelt voor ahmadi in Pakistan nooit een binnenlands beschermingsalternatief voorhanden is.

De bovenvermelde informatie en de UNHCR Guidelines stellen dat er slechts in uitzonderlijke gevallen een intern beschermingsalternatief/vluchtalternatief is in Rabwah: *“Ook in de stad Rabwah (Chenab Nagar) staan Ahmadi bloot aan vervolging van overheidswege. The persecution.org maakt gewag van een FIR (First Information Report) dat tegen de ganse bevolking van Ahmadi ingediend wordt op basis van artikel 298C van de strafwet. Er is geen informatie voorhanden waaruit blijkt dat Ahmadi uit Rabwah op basis van dit FIR aangehouden en/of veroordeeld werden. (...) In de stad Rabwah, die als officiële hoofdstad voor de Ahmadi wordt beschouwd, is het mogelijk om veiliger te leven dan in andere gebieden, omdat in deze stad de meerderheid van de bevolking Ahmadi zijn. In de rest van Pakistan is de veiligheidssituatie veranderlijk. In sommige dorpen kunnen ze als minderheid relatief veilig leven, maar in andere dorpen worden ze gepest en weggejaagd. (...) De veiligheidssituatie is het laatste decennium echter verslechterd en ook de veiligheid in de stad Rabwah is relatief. Er is een moskee en madrasa van de vijandige organisatie Khatm-e Nabuwat waar anti-Ahmadi propaganda wordt gevoerd. Er vinden ook in deze stad fysieke aanvallen plaats en de angst voor een escalatie van het geweld leeft onder de plaatselijke bevolking. De gemeenschap blijkt niet altijd in staat bescherming te bieden aan Ahmadi die elders in Pakistan hun problemen ontvluchten. Ook in Rabwah kunnen invloedrijke tegenstanders toeslaan. De overheid is niet in staat bescherming te bieden aan Ahmadi die in de stad verblijven. Niet één van de plaatselijke politieagenten zou Ahmadi zijn. Klachten op basis van religieuze gronden tegen Ahmadi worden ook in Rabwah geregistreerd. Regelmatig leiden deze tot arrestaties en veroordelingen. Fysieke aanvallen tegen Ahmadi worden door overheidsinstanties niet altijd vervolgd. (...) Ook in Rabwah is de bescherming van de Ahmadi-gemeenschap door de politie ontoereikend. Er zijn aanwijzingen dat politieagenten betrokken zijn geweest bij gewelddaden tegen Ahmadi”* (SRB: *“Pakistan: Ahmadiyya Muslim Community”*, 29 maart 2013, p. 8, 9 en 10).

Voorts blijkt uit voornoemde SRB dat Britse, Duitse, Noorse en Nederlandse jurisprudentie Rabwah niet als veilig vestigingsalternatief beschouwen. Tevens achten zij samen met UNHCR de Pakistaanse autoriteiten niet in staat om Ahmadi te beschermen in geval van vervolging door derden.

Volgens UNHCR kan een verhuis naar Rabwah in uitzonderlijke gevallen een leefbaar alternatief zijn voor Ahmadi's met een laag profiel (UNHCR, *UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the international protection needs of members of religious minorities from Pakistan*, dd. 14 mei 2012, geciteerd in voetnoot 67 van SRB: *“Pakistan: Ahmadiyya Muslim Community”*, 29 maart 2013, p. 43)

UNHCR benadrukt dat vanwege de problematische veiligheidssituatie in de FATA, Khyber Pakhtunkhwa en Balochistan interne vlucht naar deze gebieden geen realistische optie is (SRB: *“Pakistan: Ahmadiyya Muslim Community”*, 29 maart 2013, p. 14-15).

Door het aanhoudende religieus gemotiveerde sektarische geweld en het bereik van militante organisaties is interne vlucht in het algemeen geen optie voor personen die het risico lopen om door dergelijke organisaties gevisieerd te worden.

Of hervestiging naar andere stedelijke centra zoals Karachi of Islamabad een leefbaar alternatief zijn dient geval per geval onderzocht te worden (UNHCR, o.c., p. 43 en SRB: *“Pakistan: Ahmadiyya Muslim Community”*, 29 maart 2013, p. 14).

De Raad wijst erop dat verzoekers niet aannemelijk gemaakt hebben dat zij een gegronde vrees voor vervolging hebben in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing stelt: *“In eerste instantie valt het op dat u uw familie, vrouw en kinderen, heeft ondergebracht in Lahore bij verwanten waar ze nog steeds verblijven (gehoorverslag CGVS, p. 9). U verklaarde dat ze ok zijn (gehoorverslag CGVS, p. 9). Uw ouders zouden naar Rabwah verhuisd zijn en ook met hen zou alles goed gaan (gehoorverslag CGVS, p. 9). Daarnaast is ook de familie van uw broer, zijn vrouw en kinderen verhuisd naar Rabwah, waar ze bij familie verblijven (gehoorverslag CGVS, p. 9). De vrouw van uw broer zou daar nog steeds als lerares werken (gehoorverslag Amjad, p. 7). Deze vaststellingen wijzen erop dat u het veilig genoeg acht voor uw familie om in Pakistan te wonen. De vraag of u en uw broer zich niet evengoed kunnen vestigen in één van de grotere steden van Pakistan of in het overwegend door Ahmadi's bevolkte Rabwah dringt zich logischerwijze op. Als bemiddeld, zelfs rijk persoon is het niet onredelijk om te verwachten dat u zich – bij eventuele lokale problemen - elders in Pakistan vestigt en er een leven opbouwt.”*

De Raad meent dat de vergelijking van de verzoekende partij met de situatie van achtergelaten familieleden in Syrië niet opgaat vermits aangenomen wordt dat in Syrië een situatie heerst die de toepassing van artikel 48/4 §2 c) rechtvaardigt. Dit is niet het geval voor het gebied waarvan de verzoekende partij afkomstig zijn.

Terecht stelt de verwerende partij in zijn nota: *“Ook de bewering dat hij niet over de nodige financiële middelen zou beschikken is op grond van zijn welstand behoorlijk bedenkelijk, tevens in het licht van het feit dat hij er automatisch van uit gaat dat dit via een smokkelaar dient te gebeuren.”*

Uit het administratief dossier blijkt niet dat de familie van de eerste verzoeker die in Lahore bij familieleden verblijft in gevaar zou zijn. Weliswaar is er in deze stad een toename van het geweld tegen ahmadi, maar verzoeker maakt niet aannemelijk dat dit dermate ernstig is dat er ten aanzien van ahmadi een situatie van willekeurig geweld heerst in de zin van artikel 48/4 §2 c) of dat het vestigingsalternatief er onredelijk zou zijn omwille van de persoonlijke situatie van verzoeker en zijn gezin. De bewering dat verzoekers vrouw nooit buiten zou komen overtuigt de Raad niet.

Wat tweede verzoeker betreft stelt de Raad vast dat zijn echtgenote in Rabwah verblijft en werkt, evenals diens ouders. De vader van verzoekers gaat trouwens naar het dorp van herkomst van verzoekers om te zorgen voor de familiale boerderij die verder en op winstgevende wijze uitgebaat wordt door werknemers van eerste verzoeker. Het feit dat een ahmadi leraar in april 2012 tijdens zijn detentie bij de politie in Rabwah gefolterd zou zijn is een ernstig feit maar verzoeker maakt niet aannemelijk dat hieruit blijkt dat alle ahmadi er een gegronde vrees voor vervolging zouden hebben in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat zij in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

In casu meent de Raad dat verzoekers in de huidige situatie zo nodig over een redelijk en veilig vestigingsalternatief beschikken in Rabwah en Lahore, waar reeds een aantal familieleden verblijven.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken RvV X / II en RvV X / II worden gevoegd.

Artikel 2

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig november tweeduizend dertien door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter,
toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier,

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS